

РАЗПЯТИЕ ХРИСТОВО

На хълма, почернѣлъ отъ хора,
разпънатъ бѣ Светецътъ русъ,
разпънатъ бѣ на кръстъ Иисусъ!
Отъ висинитѣ, надъ простора,
блестѣха слънчеви лъчи.
Съ примрежени отъ скръбъ очи
Христосъ се взираше въ тълпата,
а тя съсъ присмѣхъ и съсъ ядъ
ругаеше Човѣка младъ —
Тозъ, Който съ радостъ на душата,
подъ необятни небеса,
извърши много чудеса!
Тозъ, Който се бори за вѣра,
за правда, свѣтлина, любовъ —
сесъ братски думи, съ топълъ зовъ,
ала отплата не намѣри,
нито утеха по свѣта!
Шумѣха клони и листа
въ гората пуста недалеко.
И въ мигъ се спусна тъмнина!
Въ настѣпилата тишина,
край пѣсчливитѣ пжтеки —
като че цѣлата земя
отъ силенъ трѣсъкъ загърмя!
И всички хукнаха тогава:
жени, деца, и младъ, и старъ —
като подгонени отъ звяръ.
И сякашъ върху тѣхъ — жарави
се сипѣше съсъ страшенъ шумъ,
изъ прашния и мраченъ друмъ.
И въ тѣзъ убийствени минути —
сесъ вопѣлъ, примиренъ и глухъ,
Иисусъ предаде Богу духъ.
А тамъ, подъ кървавитѣ скути,
подъ образа му, благъ и чистъ —
стояха съ плачуши очи —
и Майка Му, и Магдалина,
и ученикътъ Му Иоанъ.
О, колко тѣжно бѣше тамъ!
Тѣлото на Христа истина,
но Неговиятъ духъ свещенъ —
съ безсмъртна слава бѣ огрѣнъ!

Ненчо Савовъ

